

Ryszard Rogosz

Pyrzyce

Informator Archeologiczny : badania 8, 256

1974

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Poza ceramiką znaleziono 2 przęśliki gliniane, osełkę i zabytki metalowe. W wyniku dodatkowo wykonanych wierceń, stwierdzono występowanie kolejnych warstw drewna i gliny oraz niewielką ilość ceramicznego materiału z XI-XII w. Może to sugerować istnienie w tym miejscu reliktywatu grodu wczesnośredniowiecznego.

PYRZYCE

Pracownia Archeologiczno
Konserwatorska P.P.PKZ
Oddział w Szczecinie

Badania prowadził mgr Ryszard Rogosz. Finansował WKZ w Szczecinie. Pierwszy sezon badań. Klasztor franciszkański z 2 połowy XIII - połowy XVI wieku.

Intensywna zabudowa Starego Miasta wkracza na jego południowo-wschodnią część, gdzie w zakolu murów miejskich przez okres trzech wieków istniało założenie klasztorne. Celem badań było wstępne rozpoznanie reliktyw architektonicznych, a także uchwycenie ewentualnych śladów starszego osadnictwa. Założono trzy wykopy obejmujące powierzchnię 370 m², skupionych, jak się okazało, w północno zachodniej części założenia klasztornego.

Rozpoznano w całości skrzydło zachodnie klasztoru posadowione bezpośrednio na piaszczystym calcu. Przetrwały dobrze zachowane kamienne fundamenty. Prostokątny budynek o wymiarach 20 x 12 m, posiadał od zachodu symetrycznie rozplanowane przypory, zaś od strony wschodniej tzw. wciągający do wewnątrz krużganek oparty na filarach z doskonale obrabianych ciosów kamiennych. Wyższe naziemne partie wykonane były z cegły. Całość przebudowano w XVIII i XIX w. wykorzystując stare fundamenty.

Uchwycono zachodnią ścianę kościoła przylegającego od północy do skrzydła zachodniego, a przypuszczalnie i do skrzydła wschodniego.

Stan zachowania fundamentów kościoła pozwolił na identyfikację głównego portalu zachowanego w postaci dolnych segmentów zbudowanych z ciosów kamiennych i cegły, oraz pierwotnego poziomu użytkowania kościoła. Wnętrze, mocno zniszczone zabudową z XIX wieku, wypełniły liczne pochówki bez wyposażenia, sytuowane zgodnie z orientacją kościoła na osi wschód-zachód.

Na przebadanych odcinkach obiektu nie stwierdzono śladów osadnictwa starszego. Dobry stan zachowania odsłoniętych reliktyw architektonicznych pozwala przypuszczać, że kolejny sezon badań umożliwi uzyskanie pełnego rozplanowania założenia klasztornego.